



Una foto de família

La casa dels Brown, al número 32 de Windsor Gardens, respirava una calma inusual. Aquell càlid dia d'estiu, tota la família —amb l'excepció d'en Paddington, que havia desaparegut misteriosament poc després de dinar— seia a la galeria, gaudint del sol de la tarda.

A banda de la remor suau del paper quan el senyor Brown girava els fulls d'un llibre enorme, i del repic lleuger de les agulles de fer mitja de la senyora Brown, l'únic so que se sentia era el de la senyora Bird, la majordoma, que preparava les coses per al te.

En Jonathan i la Judy estaven massa enfeinats mirant d'encaixar les peces d'un trencaclosques gegant, per dir ni una sola paraula.

Va ser el senyor Brown qui va trencar el silenci.

—Sabeu? —va començar, tot fent una llarga pipada—. És ben curiós, però he repassat aquesta enciclopèdia una dotzena de vegades, i no hi surt cap os com en Paddington.

—Ah, i no hi sortirà pas! —va exclamar la senyora Bird—. Els ossos com en Paddington són molt excepcionals. I encara gràcies, si vol que li digui la veritat, perquè, si no fos així, ens costaria una petita fortuna en melmelada.

La senyora Bird sempre es queixava de la debilitat d'en Paddington per la melmelada, però era ben evident que mai no n'hi faltava un pot de reserva al rebost, en cas d'emergència.

—De totes maneres, Henry —va dir la senyora Brown deixant de fer anar les agulles—, per què vols buscar informació sobre en Paddington?

El senyor Brown es va cargolar el bigoti pensativament.

—Ah, no és pas per cap motiu concret —va respondre, una mica evasiu—. Tenia curiositat, res més.

Tenir un os a casa era una gran responsabilitat, especialment un os com en Paddington, i el senyor Brown s'ho prenia molt seriosament.

—El cas és que —va dir tancant el llibre de cop— si es queda amb nosaltres per sempre...

—Si...?

La resta de la família va esclatar en un clam d'alarma, per no parlar de la senyora Bird.

—Què vols dir, Henry? —va exclamar la senyora Brown—. Com que *si* en Paddington es queda amb nosaltres per sempre...? esclar que s'hi queda!

—Això, que, com que es queda amb nosaltres —va dir de pressa el senyor Brown—, se m'acudeixen un parell de coses. Primer de tot, he estat pensant a decorar l'habitació buida per a ell.

Hi va haver un acord general, en això. Des que havia arribat, en Paddington ocupava l'habitació de convidats. Com que era un os molt educat, mai no havia badat boca, ni tan sols quan l'en havien tret fora per fer lloc a visitants, però feia temps que tothom pensava que ell havia de tenir una habitació pròpia.

—L'altra cosa —va continuar el senyor Brown— és una fotografia. Crec que estaria bé que ens féssim una foto de família.

—Una fotografia? —va exclamar la senyora Bird—. Que curiós, que digui això!

—Ah, sí? —va respondre el senyor Brown—. Per què?

La senyora Bird va posar-se a feinejar amb la tetera.

—Ja ho veureu —va dir—: cada cosa al seu temps.

I, per més que van insistir, això va ser tot el que van aconseguir treure-li.